

дослідження. Основне завдання викладача – створити освітнє середовище, яке б сприяло потребам студентів у дослідженнях, забезпечити всі умови самореалізації. Це дозволяє студентам не лише сформувати знаннєве поле, але й дозволить розвивати фахові компетентності та відкрити перед ними можливості їх практичного застосування.

Список використаної літератури

1. Aldiab A., Chowdhury, H., Kootsookos, A., Alam, F., Allhibi, H. Utilization of Learning Management Systems (LMSs) in higher education system: A case review for Saudi Arabia. *Energy Procedia*, 160. 2019. P. 731–737.

2. Ridkodubska H., Yakubova L., Korman M., Bahrii V., Chornobryva N. Teaching and learning in high educational institutions based on scientific approach successful practices. *AD ALTA: Journal of Interdisciplinary Research open journal* - 11/01-XVI. OPEN ACCESS journal. P. 145–152.

3. Єрмаченко В.Є., Дериховська В.І. Особливості трансформації світової системи вищої освіти у XXI ст. *Економіка і суспільство*. 2017. 10. С. 516–522.

4. Сагайдак І., Чорна Т., Дума Н. Роль наукової роботи студентів у формуванні культури безпеки та екологічної свідомості. *Матеріали X Міжнародної науково-практичної Інтернет-конференції «Безпека життєдіяльності, екологія та здоров'я дітей та молоді XXI століття: сучасний стан, проблеми та перспективи»* / Заг. ред. Варивою К.С. Переяслав: ун-т імені Григорія Сковороди. 2020. С. 78–87.

Оксана Шукатка,

доктор педагогічних наук, професор,
професор кафедри фізичного виховання та спорту,
Львівський національний університет імені Івана Франка

ФОРМУВАННЯ ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНОГО ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ПРИРОДНИЧИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

Сучасна парадигма вищої освіти диктує необхідність змін стратегій поведінки майбутніх фахівців у біосфері в напрямі актуалізації проблеми

збереження власного здоров'я і загалом природного середовища. З огляду на це питання інноватизації та збагачення змісту навчальних програм, форм і методів формування здоров'язбережувального освітнього середовища майбутніх фахівців природничих спеціальностей нині є актуальним. З цією метою проаналізуємо нормативні документи, які регулюють та регламентують навчальний процес у вищій школі. Приєднання України до Болонського процесу, інтеграція в європейський простір вищої освіти, прийняття нової редакції Закону України «Про вищу освіту» [3] ставлять перед науково-педагогічними працівниками сфери вищої освіти нові завдання, насамперед розробки освітніх програм, в основу яких покладено компетентнісний підхід [2, с. 25]. Треба зазначити, що прийняття закону надає закладам вищої освіти певну автономію, і вони мають самостійно дбати про зміст, наповнення та якість освітніх програм.

Такі перспективи потенційно змінюють характер освіти (її спрямованості, цілей, змісту), орієнтуючи її на вільний розвиток, творчу ініціативу, самостійність, конкурентноздатність, мобільність майбутнього фахівця.

Детальний аналіз навчальних планів та навчальних програм, за якими здійснюється підготовка майбутніх фахівців природничих спеціальностей засвідчив той факт, що існуючий теоретико-практичний потенціал природничих наук уможлиблює побудову «несуперечливої і ясної картини навколишнього світу» [1, с. 58] і місця здорової людини в ній у свідомості студента на основі використання міждисциплінарних зв'язків порівняно невеликої кількості основних понять, моделей, законів, структурних елементів і фундаментальних взаємодій, що передбачає взаємодію та взаємодоповнення окремих елементів навчальних дисциплін. У результаті цього виникає новий за своїми властивостями навчальний об'єкт, який характеризується врахуванням здоров'язберігаючого аспекту в організації майбутньої професійної та

повсякденної діяльності фахівця. Відтак міждисциплінарність займає особливе місце в процесі здоров'язбереження майбутніх фахівців природничих спеціальностей, оскільки у змісті багатьох навчальних дисциплін є відомості про різні аспекти підтримки психологічного, фізичного, професійного здоров'я та ведення здорового способу життя.

Водночас, володіючи багажем знань з дисциплін, зміст яких передбачає формування стійкої обізнаності щодо зміцнення та збереження здоров'я, студенти не завжди проводять логічні паралелі між здоров'язбережувальною інформацією. Очевидно, що нині вища школа не сповна використовує дидактичний потенціал наук про природу і людину для формування здоров'я нації, виховання гармонійно розвиненої особистості й удосконалення регулятивних систем організму студентів.

Список використаної літератури

1. Бобрицька В. І. Теоретичні і методичні основи формування здорового способу життя у майбутніх учителів у процесі вивчення природничих наук : дис. ... доктора пед. наук: 13.00.04 / Інститут педагогіки і психології професійної освіти Академії педагогічних наук України. Київ. 2006. 480 с.
2. Побірченко Н. С. Компетентнісний підхід у вищій школі: теоретичний аспект. *Освіта та педагогічна наука*. 2012. № 3. С. 24–31.
3. «Про вищу освіту»: Закон України від 01.07.2014 р. № 1556-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 37–38. С. 16–27.
4. Шукатка О.В. Теорія і практика формування індивідуальних стратегій здоров'язбереження майбутніх бакалаврів природничих спеціальностей на засадах міждисциплінарної інтеграції: дис. ... д-ра пед. наук: 13.00.04. Хмельницький, 2019. 570 с.